

af Meddelelserne om Resultatet af Sessionerne, var fuldstændig urigtigt. Thi var det sandt, maatte det være et Vidnesbyrd om, at vor Nation var fuldstændig degenereret. Ikke des mindre voksede stadig Antallet af Kassationer.

Vil man anstille en Sammenligning mellem før og nu — jeg kan kun gaa til 1907, thi Resultatet af den sidste Session, for hvilken der foreligger Opgørelse, foreligger ikke trykt i Ministerialtidende — og tage et Tidsrum paa 35 Aar, saa at man ser, hvorledes Forholdene var i 1870—72, og hvorledes de var i Aarene 1905—07, viser det sig, at i Aarene 1870—72 var Gennemsnittet af den aarlige Udskrivning 9,541 Mand, men i Tiden fra 1905—07, altsaa efter 35 Aars Forløb, var Gennemsnittet 9,396. Der var altsaa i de 35 Aar en Tilbagegang af 145 Mand. Tage vi Militærarbejderne, blev der i 3-Aaret 1870—72 udskrevet 2,704 og i 3-Aaret 1905—07: 3,100 Mand til denne Tjeneste. Her var der altsaa en Fremgang paa 400 Mand. Men tage vi de kasserede, blev der i 3-Aaret 1870—72 kasseret 3,532 Mand, men i 3-Aaret 1905—07 blev der kasseret 9,088 Mand. Den Tilgang, der var i Befolkningen i de mellemliggende 35 Aar, og som maatte forøge Udskrivningsmassen med omtrent 6,000, blev altsaa fuldstændig slugt af Kassationer. Som jeg nævnte først, havde vi i det første Aar, efter at den kongelige Anordning var bragt i Anvendelse, en Kassationsprocent af 27, men nu i 1907 kom vi til 44 pCt. For saa vidt angaar Udskrivningen for 1908, skal jeg kun rent summarisk meddele, at der blev i alt udskrevet lidt over 14,000 Mand dels til egentlig Krigstjeneste og dels som Militærarbejdere og kasseret lidt over 10,000 Mand. Naar man nu vil spørge, hvordan har det været muligt? saa er Svaret ganske simpelt det, at man er bleven ved med at kassere over en lav Sko, saa at man saa meget som muligt nærmede sig det Tal, som Hæren og Søværnet efter den nuværende Ordning skulle have aarligt o: omtrent 10,000 Rekrutter. For at nærme sig dette Tal kasserer man og tager Hensyn til alle mulige Attester. Men dertil ere Sessionerne ikke berettigede. Det er Sessionens Pligt at følge den kongelige Anordning, og naar der er foretaget Udskrivning i Henhold til den, bliver der først derefter Tale om at fordele det udskrevne Mandskab.

Som Følge af disse store Kassationer har den Bestemmelse, der staar i den kongelige Anordning om Livsstillinger,

faaet en overordentlig stor Betydning, thi Forholdet er nu det, at da man kasserer saa stærkt og faar saa ringe Tilgang, saa komme Livsstillingerne til at spille en Rolle, som de ikke burde have. Naar en Mand møder paa en Session, udskrives til Garden og udtrækker det højeste Nummer, saa skal han efter Loven af 1894 være fri. Men hvis han tilfældigvis har en af de 20 i den kongelige Anordning nævnte Livsstillinger, saa kommer han med alligevel, saa at Værnepligten bliver en Skat paa dem, der have et af de Haandværk eller en af de Livsstillinger, der ere nævnte i den kongelige Anordning, medens alle, der ikke have et Haandværk eller en Livsstilling, som er nævnt der, ere sikre paa ikke at blive indkaldte, naar de trække sig fri.

Nu skulde man jo tro, at naar man kasserer i en saa overvættets Grad, maatte Følgen deraf blive, at de Rekrutter, der tilgik Afdelingerne, var saa meget bedre, saa at Kassationen blev mindre ved Afdelingerne. Men Sandheden er, at medens vi, da vi havde den største Tilgang, kun havde en Kassation af 5 pCt., ere vi nu oppe paa 10—12 pCt. Dette Forhold illustreres bedre ved en Henviisning til Fodfolket. Efter Forligshærloven af 1894 fik de 10 Rekrutbatailloner hver en aarlig Tilgang af 480 Mand. Men dette Tal var sat saa lavt, at naar de tre Batailloner, der høre til et Regiment, skulde mobilisere, var de ikke i Stand til gennem deres Liniemandskab at mobilisere Bataillonerne, og de havde slet intet Erstatningsmandskab. Da Tallet, 480, var sat saa lavt, erkendte man Nødvendigheden af, at det blev holdt. For saa at gøre dette muligt blev der tildelt hver Rekrutbataillon 50 Mand, som de kun maatte have i to Maaneder. Man mente, at de Kassationer, der foregik ved Afdelingerne, skulde dækkes af de 50. Men hvad havde det nu til Følge? Naar man paa den Maade foreskriver Afdelingerne, at de skulle foretage Kassationer indenfor en vis given Frist, gaar det ud over Mandskabet. I tidligere Tider, naar man paa Session mødte med en eller anden Sygelighed, som ikke kunde undersøges paa Stedet, f. Eks. angav at lide af en Hjertefejl eller lignende, blev det angivet i Vedtegningen: Manden lider af det og det. Naar Bataillonen saa fik disse Lister, gjorde man vedkommende Befalingsmand opmærksom paa, at Manden angav at lide af den eller den Svaghed, og paalagde ham at prøve, om det var sandt eller ej, men uden at